

at Forbrydelsen ikke har været betydelig. — Med Hensyn til de Bemærkninger, der bleve fremsatte af den sidste ærede Taler (Klein), da har jeg tænkt mig, at Forslagsstillers Mening vel maatte være den — thi man kan jo ikke nægte, der fremkommer en praktisk Vanskelighed — at den paagældende, som vil paastaa, at Følgerne af en saadan ældre Dom nu vare bortfaldne uden videre, maatte dokumentere det over for de Forhold, hvori han vil gøre sin Ret gældende. For at udtrykke mig tydeligere: Hvis han f. Eks. vilde optages paa en Valgliste, maatte han dokumentere det fornødne for dem, der forfatte Valglisterne, og hvis han f. Eks. forlangte Alderdomsunderstøttelse, maatte han dokumentere det fornødne for Fattigbæseniet eller Kommunalbestyrelsen paa Stedet. Det maatte han naturligvis gøre. Men jeg antager, han maatte nærmest gøre det ved at producere Straffattester, som jo vel i Reglen ikke vilde være vanskelige for den paagældende at erholde. Der kan ganske vist indtræde nogle praktiske Vanskeligheder, naar man tænker sig et Individ, som har flyttet meget omkring og været snart det ene, snart det andet Sted i Landet. Men da i de fleste Tilfælde den paagældende ikke har opholdt sig paa ret mange Steder, har jeg tænkt mig, at Meningen maatte være, at han skulde tilvejebringe Straffattester, og dette Bevis for, at han kun havde været straffet med en Straf af den og den Bestafsenhed, og at der var gaaet 10 Aar, uden at han havde været tiltalt og straffet, maatte han føre over for den Autoritet, hvor han vil gøre gældende, at den ham tidligere overgaaede Straf ikke skulde være ham til Skade. Hvis han derimod vil have et Dokument, holdt ganske i Almindelighed, som han over for hele Verden kunde henbise til som Bevis for, at hans Vre ikke længer skulde lide Skade paa Grund af den tidligere Forbrydelse, saa maatte han have det i Form af, at han tager Vresoprejsning. Men saaledes som Forslaget foreligger, forstaar jeg det saaledes, at det var heller ikke udelukket; det kunde enhver gøre, som han vilde. Det var ikke Meningen, at man skulde være udelukket fra, uagtet man var i de Tilfælde, Lovforslaget forudsætter, at kunne søge at faa en formel Vresoprejsning, hvis man ønskede at have et saadant Dokument, som ogsaa uden for de bestemte Tilfælde, hvor man vilde gøre Brug af det, maatte kunne forevises Folk til Bevis for, at man havde genvundet sin Vre. Jeg skal derfor i det hele taget blot udtale, at selve Tanken i Lovforslaget er jeg ikke imod, tværtimod forekommer den mig ret naturlig, og jeg kan

heller ikke tro, at de Vanskeligheder, der kunne være forbundne med Redaktionen maatte — der kunde muligvis være et og andet, man kunde ønske tilføjet — kunde være uovervindelige. Jeg skal derfor for mit Vedkommende være beredt til at give Lovforslaget en velvillig Modtagelse.

Svrdum: Jeg ønsker ogsaa, forinden Diskussionen slutter, at gøre et Par Bemærkninger. Jeg skal da straks sige, at den Tanke, som ligger til Grund for Forslaget, sympatiserer jeg fuldt ud med og giver den min fulde Tilslutning. Den sidste Tids Erfaringer, særlig med Hensyn til og med Henblik paa Alderdomsforsørgelsen have tydelig godtgjort, at det er nødvendigt, der bliver gjort noget paa dette Omraade. Det er jo i Virkeligheden sørgeligt at erfare og se, at Folk, der i snart en Menneftaalder have levet og ikke tænkt over, at de have været straffede for en mindre Forseelse i deres Ungdom, nu skulle blive straffede igen, fordi de ikke have været varsome nok og paa Ansøgningen om Alderdomsforsørgelse opgivet denne lille Forseelse, som de have faaet Straf for. Det er i allerhøjeste Grad beklægeligt, og jeg skal, uden at gaa videre ind paa dette, kun udtale, at det forekommer mig, at Myndighederne her i Landet have taget noget strengt paa disse Forhold; og de kunne vistnok ved Advarsler forhindre, at slikt bliver gentaget i Fremtiden. Jeg sagde straks, at jeg kunde udtale Sympati med Tanken, der ligger til Grund for Forslaget. Jeg mener nemlig, at Forslaget burde være gaaet noget videre; jeg kunde have ønsket, at denne Grænse var bleven sat til 5 Aar i Stedet for til 10 Aar. Der vil maatte derimod indvendes, at Grænsen for Eftergivelse af Fattighjælp er sat til 5 Aar, og man skal ikke sætte den samme Tidsgrense for Forbrydelser. Jeg maa straks gøre den Bemærkning, at jeg i sin Tid ønskede, at Grænsen for Eftergivelse af Fattighjælp skulde være 1 eller højst 2 Aar, men at Lovgivningsmagten blev enig om at sætte 5 Aar, bliver jo noget andet. Jeg skal kun sige her, at jeg kunde ønske Tidsgrensen som sagt var bleven 5 Aar i Stedet for 10 Aar, og da særlig af den Grund, at Forslaget kun omhandler de Straffe, der ikke gaa ud over Bånd og Brød. Det forekommer mig, at har en Person virkelig forset sig paa en eller anden Maade og derfor er bleven idømt Bånd- og Brødstraf, saa burde det, at han i Løbet af 5 Aar har ført en ærlig og hæderlig Wandel være tilstrækkeligt til, at man kunde eftergive ham de videre Følger, selv om der ikke blev indgivet Ansøg-